

บทคัดย่อ

คำเรียกญาติพื้นฐานของผู้พูดภาษาส่วย (กวย-กวย) ที่มีอายุต่างกัน

ชาวส่วย (กวย-กวย) ในจังหวัดศรีสะเกษมีการใช้ภาษาอื่นๆ ในชีวิตประจำวันมากขึ้น เพราะชาวส่วยต้องใช้ภาษาต่างๆ ในการติดต่อสื่อสารกับบุคคลภายนอกกลุ่มชาติพันธุ์ของตนเอง จากกรณีดังกล่าวทำให้ชาวส่วยเป็นผู้รู้หลายภาษาและมีการใช้ภาษาสลับกันไปมา จนทำให้ภาษาต่างๆ นั้นมีอิทธิพลซึ่งกันและกัน ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาคำเรียกญาติพื้นฐานของผู้พูดภาษาส่วยที่มีอายุต่างกัน เพื่อวิเคราะห์ความหมายและระบบของคำเรียกญาติและวิเคราะห์ว่าคำเรียกญาติได้รับอิทธิพลจากภาษาใดจากการศึกษาความหมายและระบบคำเรียกญาติของผู้พูดที่มีอายุต่างกัน พบว่า คำเรียกญาติของผู้พูดที่มีอายุมากและผู้พูดที่มีอายุน้อยมีมิติแห่งความแตกต่าง 5 มิติ คือ

รุ่นอายุ อายุ สายเลือด เพศ และฝ่ายพ่อ/แม่ เมื่อพิจารณาจำนวนของคำที่ใช้ในการเรียกญาติ พบว่า กลุ่มผู้พูดภาษาส่วยที่มีอายุมากและกลุ่มผู้พูดภาษาส่วยที่มีอายุน้อยมีการใช้คำเรียกญาติจำนวนแตกต่างกัน โดยคำเรียกญาติที่กลุ่มผู้พูดภาษาส่วย (กวย-กวย) ทั้งสองกลุ่มอายุใช้สามารถจำแนกได้เป็น 6 ลักษณะ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าคำเรียกญาติของผู้พูดภาษาส่วยทั้งสองกลุ่มได้รับอิทธิพลจากภาษาต่างๆ ได้แก่ ภาษาเขมรมาตรฐาน เขมรสุรินทร์ ไทยมาตรฐาน ไทยถิ่นอีสาน ภาษาส่วย และคำประสมระหว่างภาษาส่วยและภาษาไทยมาตรฐาน โดยคำเรียกญาติของกลุ่มผู้พูดที่มีอายุมาก มีคำที่มาจากภาษาส่วยมากที่สุด น้อยที่สุดคือคำที่มาจากเขมรสุรินทร์ ส่วนคำเรียกญาติของกลุ่มผู้พูดที่มีอายุน้อย มีคำที่มาจากภาษาไทยมาตรฐานมากที่สุด น้อยที่สุดคือคำที่มาจากภาษาเขมรสุรินทร์

นอกจากนี้ยังพบว่า ญาติในรุ่นอายุ - 2 สายข้างลงไปจนถึงรุ่นอายุ - 4 กลุ่มผู้พูดที่มีอายุมากใช้คำเรียกญาติที่มาจากภาษาไทยมาตรฐานปะปนกับคำเรียกญาติที่มาจากภาษาเขมรมาตรฐาน ส่วนกลุ่มผู้พูดที่มีอายุน้อยใช้คำเรียกญาติที่มาจากภาษาไทยมาตรฐานเท่านั้น

Abstract

Language Change: a Case Study of Suai

Suai (Kui-Kuai) native speakers in Sisaket province are likely to increasingly speak other languages in their daily lives due to the requirement to communicate to non-Suai speakers. This situation causes multilingualism and unavoidable code-mixing behavior. This report studies Suai basic kinship terms (BKTs) of speakers in different age groups in order to analyze both the meaning and system of BKTs, as well as understanding the influence of other languages upon the Suai BKT system.

The results reveal that the Suai BKT system differs between the two age groups. Even though, the system in both age groups consists of 5 dimensions of contrast: Generation, Age, Linearity, Sex, and Parental Link, it is found that the BKT usage among Suai native speakers is actually different in 6 ways. It is possible that the Suai BKT system of those speakers is influenced by other languages, such as, Standard Khmer, Surin Khmer, Standard Thai, Northeastern Thai, Suai, and also the compound words formed from Standard Thai and Suai.

This study also shows that the BKTs of the old age group speakers are mostly derived from Suai, while the younger age group speakers mostly adopt terms from Standard Thai instead. However, both age groups seldom adopt terms in Surin Khmer. In addition, it was found that terms used two generation below EGO to four generation below EGO, in old age group speakers, are likely to use terms from Standard Thai and Standard khmer. In contrast, the young age group speakers only use those from Standard Thai.

คำเรียกญาติพื้นฐานของ ผู้พูดภาษาส่วย (กวย-กวย) ที่มีอายุต่างกัน*

ศศิธร นวเลิศปรีชา**

บทนำ

ชาว “กวย” “กวย” หรือ “ส่วย”¹ ในจังหวัดศรีสะเกษส่วนใหญ่อาศัยปะปนอยู่กับกลุ่มชาติพันธุ์ไทย ลาว (ไทยถิ่นอีสาน) เขมร และเยอ ปัจจุบันภาษาส่วยที่ใช้ในการสื่อสารกันในชีวิตประจำวันของชาวส่วยมีจำนวนลดลง เนื่องจากชาวส่วยวัยเด็กส่วนใหญ่ใช้ภาษาอื่น ๆ ในชีวิตประจำวันมากขึ้น ดังเช่น ชาวส่วยในวัยเด็กใช้ภาษาไทย กรุงเทพฯ ในการเรียน ใช้ภาษาไทยถิ่นอีสาน ไทยกรุงเทพฯ หรือ เขมร ในการติดต่อสื่อสารกับเพื่อนบ้านกลุ่มชาติพันธุ์อื่นๆ ที่อยู่แวดล้อม เป็นต้น อย่างไรก็ตาม พบว่ายังมีชาวส่วยในวัยผู้ใหญ่อีกจำนวนมากที่ยังคงใช้ภาษาส่วยในการสื่อสารกันในครอบครัว จากปรากฏการณ์ดังกล่าว จะเห็นได้ว่า ชาวส่วยส่วนใหญ่เป็นผู้รู้หลายภาษา ซึ่งการรู้

*บทความนี้เป็นส่วนหนึ่งของวิทยานิพนธ์เรื่อง “ระบบคำเรียกญาติภาษาส่วย (กวย-กวย) ของผู้พูดที่มีอายุต่างกันในจังหวัดศรีสะเกษ” ตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2552

**นักศึกษาระดับปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์ ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹ชนกลุ่มชาติพันธุ์นี้จะเรียกตนเองว่า “กวย” หรือ “กวย” ซึ่งมีความหมายว่า “คน” แต่จะออกเสียงคำดังกล่าวแตกต่างกันไปตามลักษณะการออกเสียงของแต่ละท้องถิ่น ส่วนคำว่า “ส่วย” นั้น จิตร ภูมิศักดิ์ (2519) สันนิษฐานว่าน่าจะมาจาก “ไพร่ส่วย” ซึ่งเป็นระบบการเกณฑ์แรงงานของไทย ดังนั้นคำว่า “ส่วย” จึงเป็นคำที่คนไทยใช้เรียกชาวกวย-กวย และยังใช้เรียกภาษาของชนกลุ่มนี้ว่า “ภาษาส่วย”

หลายภาษาจะทำให้เกิดการสัมผัสภาษา ดังที่ อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2548: 92) กล่าวไว้ว่า การรู้หลายภาษาทำให้เกิดการสัมผัสภาษา เพราะการที่คนใดคนหนึ่งพูดได้หลายภาษาและสามารถใช้ภาษาสลับกันไปมาได้ ทำให้ภาษาหลายภาษามีอิทธิพลซึ่งกันและกัน ดังนั้นการใช้ภาษาของชาวส่วยก็น่าจะได้รับอิทธิพลจากภาษาอื่นๆ ได้เช่นกัน

สำหรับงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาคำเรียกญาติพื้นฐานของผู้พูดภาษาส่วยที่มีอายุต่างกัน ซึ่งผู้วิจัยแบ่งผู้พูดภาษาส่วยออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มที่ 1 เป็นกลุ่มผู้พูดที่มีอายุ 40 ปีขึ้นไป จำนวน 30 คน และกลุ่มที่ 2 เป็นกลุ่มผู้พูดที่มีอายุ 25 ปีลงมา จำนวน 30 คน ทั้งนี้ผู้วิจัยต้องการพิสูจน์ว่า ถ้าผู้พูดมีอายุต่างกัน ความหมายและระบบของคำเรียกญาติจะมีความแตกต่างกันหรือไม่ นอกจากนี้ยังสนใจที่จะวิเคราะห์ว่าคำเรียกญาติของผู้พูดภาษาส่วยที่มีอายุต่างกันได้รับอิทธิพลจากภาษาใดบ้าง เพราะจากการศึกษาผลงานเรื่องคำเรียกญาติพื้นฐานในอดีต ผู้วิจัยพบว่ามีงานวิจัยหลายชิ้นที่แสดงให้เห็นว่าคำเรียกญาติได้รับอิทธิพลจากภาษาต่างๆ ดังเช่น งานของ อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (1990) ที่ศึกษาคำเรียกญาติภาษาจ้วง 6 ถิ่น ก็พบว่า คำเรียกญาติภาษาจ้วงได้รับอิทธิพลจากภาษาจีนกวางตุ้ง งานของศุภมาส เอ่งฉ้วน (2537) ที่ศึกษาคำเรียกญาติภาษาจีนฮกเกี้ยน และวารสารณ์ ตีระ (2545) ศึกษาคำเรียกญาติของชาวไทยมุสลิมที่มีเชื้อสายต่างกันในกรุงเทพมหานคร งานวิจัยดังกล่าวได้แสดงให้เห็นว่า ทั้งคำเรียกญาติภาษาจีนฮกเกี้ยนและคำเรียกญาติของชาวไทยมุสลิมต่างก็ได้รับอิทธิพลจากภาษาไทย ดังนั้น งานวิจัยนี้จึงมีวัตถุประสงค์ 2 ประการ คือ 1) เพื่อวิเคราะห์ความหมายและระบบของคำเรียกญาติของผู้พูดภาษาส่วย (กฺวย-กฺวย) ที่มีอายุต่างกัน และ 2) เพื่อวิเคราะห์ว่าคำเรียกญาติของผู้พูดภาษาส่วยได้รับอิทธิพลจากภาษาอื่นๆ

คำเรียกญาติพื้นฐานที่ใช้ในการวิเคราะห์ อังกอบ ผลากรกุล (Palakomkul 1972: 36 อ้างถึงใน อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ 2533) สรุปไว้ว่า ต้องไม่ใช่คำผสมหรือวลีและมักเป็น 1 หน่วยคำ เช่น “พี่” “น้อง” “พ่อ” “แม่” เป็นต้น และต้องไม่ใช่คำที่แสดงความสัมพันธ์โดยการแต่งงาน เช่น คำว่า “สามี” “ภรรยา” เป็นต้น สำหรับการอธิบายความหมายของคำเรียกญาติ ผู้วิจัยนิยมใช้อักษรย่อที่มาจากภาษาอังกฤษซึ่งถือเป็นสัญลักษณ์สากลตามที่อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2001) ใช้ ได้แก่

Mo – แม่ Fa – พ่อ So – ลูกชาย Da – ลูกสาว
Br – พี่ / น้องชาย Si – พี่ / น้องสาว Y – มีอายุน้อยกว่า O – มีอายุมากกว่า

และในการอ่านความหมายจะต้องอ่านจากข้างหลังมาข้างหน้า เช่น

FaMo หมายถึง แม่ของพ่อ FaFaFa หมายถึง พ่อของพ่อของพ่อ
 FaBr(O) หมายถึง พี่ชายของพ่อ MoBr(Y) หมายถึง น้องชายของแม่
 MoSi(Y)So หมายถึง ลูกชายของน้องสาวของแม่ เป็นต้น

ในชั้นแรกของการวิเคราะห์ข้อมูลคำเรียกญาติ ผู้วิจัยจะนำคำทั้งหมดมาเรียงพร้อมความหมายให้ครบถ้วน หลังจากนั้นจึงค่อยหาความแตกต่างทางความหมายของคำเรียกญาติแต่ละคำ โดยกำหนดมิติแห่งความแตกต่าง (dimension of contrast) ของคำเรียกญาติทั้งหมด เช่น คำว่า พี่ มีความหมายแตกต่างจากคำว่า น้อง ในมิติของอายุคำว่า พ่อ แตกต่างกับคำว่า แม่ ในมิติของเพศ เป็นต้น หลังจากนั้นผู้วิจัยระบุอรรถลักษณะในแต่ละมิติ ซึ่งอรรถลักษณะมักนิยมกำหนดให้เป็นทวิลักษณ์ (binary) คือมีค่าเป็นบวก (+) หรือมีค่าเป็นลบ (-) เช่น มิติแห่งความแตกต่างทางอายุ จะเป็น +อายุ และ -อายุ มิติแห่งความแตกต่างทางสายเลือด จะเป็น +สายตรง และ -สายตรง เป็นต้น

ความหมายและระบบคำเรียกญาติของผู้พูดภาษาส่วย (กฺวย-กวย) ที่มีอายุต่างกัน

'พ่อ'	nuʔ, ʔuʔ, pho:	Fa
'แม่'	ʔe:w, mæ:	Mo
'ลุง'	lu:ŋ, nuʔphu:t	FaBr(O), MoBr(O)
'ป้า'	pa:, mæ:phu:t	FaSi(O), MoSi(O)
'อา (เพศชาย)'	ba:w, ŋi:, miat, ʔa:w	FaBr(Y)
'อา (เพศหญิง)'	kæ:t, pi:, ʔam, baj, ʔa:	FaSi(Y)
'น้า (เพศชาย)'	ba:w, ŋi:, miat, na:	MoBr(Y)
'น้า (เพศหญิง)'	kæ:t, pi:, ʔam, baj, na:	MoSi(Y)
'ปู่'	nuʔko:ŋ, ko:ŋ, pu:	FaFa, FaFaBr, FaMoBr
'ย่า'	mæ:ko:ŋ, ʔe:wko:ŋ, ko:ŋ, ja:	FaMo, FaFaSi, FaMoSi
'ตา'	nuʔthaw, ʔuʔthaw, nuʔphu:t, pho:phu:t, ta:	MoFa, MoFaBr, MoMoBr
'ยาย'	mæ:thaw, ʔe:wphu:t, ʔe:wmæ:, mæ:phu:t, ja:j	MoMo, MoFaSi, MoMoSi

‘ทวด’	thuat,thu:t	FaFaFa, FaFaMo, FaMoFa, FaMoMo, MoFaFa, MoFaMo, MoMoFa, MoMoMo, FaFaBrFa, etc.
‘พี่’	sa:j,ʔx:ŋ ⁴	Br(O), Si(O), FaBr(O)So, FaBr(O)Da, FaSi(O)So, FaSi(O) Da, MoBr(O)So, MoBr(O)Da, MoSi(O)So, MoSi(O)Da
‘พี่ (เพศชาย)’	ʔa:j	Br(O), FaBr(O)So, FaSi(O)So, MoBr(O)So, MoSi(O)So
‘พี่ (เพศหญิง)’	ʔx:ŋ	Si(O), FaBr(O)Da, FaSi(O)Da, MoBr(O)Da, MoSi(O)Da
‘น้อง’	sæ:m,nw:ŋ	Br(Y), Si(Y), FaBr(Y)So, FaBr(Y)Da, FaSi(Y)So, FaSi(Y) Da, MoBr(Y)So, MoBr(Y)Da, MoSi(Y)So, MoSi(Y)Da
‘ลูก’	ka:n,lu:k	So, Da
‘หลาน’	caw,la:n	SoSo, SoDa, DaDa, DaSo, BrSo, BrDa, SiSo, SiDa, etc.
‘เหลน’ และ ‘โหลน’	caw,kaʔmɑ:n,le:n,lo:n	SoSoSo, SoSoDa, SoDaSo, SoDaDa, SoSoSoSo, SoSoSoDa, etc.

⁴ คำเรียกญาติคำว่า sa:j ใช้เรียกได้ทั้งญาติที่เป็นเพศหญิงและเพศชาย ส่วนคำว่า ʔx:ŋ พบว่าผู้พูดภาษาส่วยบางคนใช้เรียกญาติที่เป็นเพศหญิงและเพศชาย ในขณะที่บางคนใช้เรียกญาติเพศหญิงเท่านั้น

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าคำเรียกญาติของผู้พูดภาษาส่วยที่มีอายุต่างกัน มีจำนวน คำ สามารถจำแนกออกจากกันด้วยมิติแห่งความแตกต่าง 5 มิติ และสามารถระบุวรรรลักษณะให้แต่ละมิติได้ดังนี้

1) รุ่นอายุ (generation) ระบุวรรรลักษณะได้เป็น

รุ่น 0 หมายถึง รุ่นของตัวเอง EGO

รุ่น +1 หมายถึง รุ่นอายุสูงกว่าตัวเอง 1 รุ่น

รุ่น +2 หมายถึง รุ่นอายุสูงกว่าตัวเอง 2 รุ่น

รุ่น -1 หมายถึง รุ่นอายุต่ำกว่าตัวเอง 1 รุ่น

รุ่น -2 หมายถึง รุ่นอายุต่ำกว่าตัวเอง 2 รุ่น เป็นต้น

2) สายเลือด (lineality) ระบุวรรรลักษณะได้เป็น

+สายตรง หมายถึง สายตรง (สืบสายโลหิตโดยตรง)

-สายตรง หมายถึง สายข้าง

3) อายุ (age) ระบุวรรรลักษณะได้เป็น

+อายุ หมายถึง อายุมากกว่า³

-อายุ หมายถึง อายุน้อยกว่า

4) เพศ (sex) ระบุวรรรลักษณะได้เป็น

+ชาย หมายถึง เพศชาย

-ชาย หมายถึง เพศหญิง

5) ฝ่ายพ่อ/แม่ (parental link) ระบุวรรรลักษณะได้เป็น

+พ่อ หมายถึง ฝ่ายพ่อ

-พ่อ หมายถึง ฝ่ายแม่

ความหมายของคำเรียกญาติของผู้พูดภาษาส่วยที่มีอายุต่างกันแต่ละคำ สามารถแสดงให้เห็นได้อย่างเด่นชัดด้วยองค์ประกอบ โดยนำเอาวรรรลักษณะในแต่ละ

³ ในมิติของอายุ (age) การมีอายุมากกว่า (+อายุ) หมายถึง พี่น้องที่มีอายุแก่กว่าตนเอง หรือเมื่อเทียบกับญาติคนอื่น ๆ ที่อยู่ในรุ่นอายุเดียวกัน (elder sibling of EGO or of some other relative) และการมีอายุน้อยกว่า หมายถึง พี่/น้องที่มีอายุน้อยกว่าตนเอง หรือเมื่อเทียบกับญาติคนอื่น ๆ ที่อยู่ในรุ่นอายุเดียวกัน (younger sibling of EGO or of some other relative) เช่น คำว่า 'ลุง' [บุ:η] มีวรรรลักษณะ [+อายุ] แสดงให้เห็นว่า 'ลุง' [บุ:η] เป็นพี่น้องที่มีอายุแก่กว่า เมื่อเทียบกับญาติคนอื่น ๆ ที่อยู่ในรุ่นอายุเดียวกัน

มีติมารวมกันเพื่อจำแนกคำเรียกญาติให้แตกต่างกัน ดังนี้

‘พ่อ’ nu:ŋ, ʔu:ŋ, pho:
 ฐุ่น +1
 +สายตรง
 +ชาย

‘แม่’ ʔe:w, mæ:
 ฐุ่น +1
 +สายตรง
 -ชาย

‘ลุง’ lu:ŋ, nu:ŋphu:t
 ฐุ่น +1
 -สายตรง
 +อายุ
 +ชาย

‘ป้า’ pa:, mæ:phu:t
 ฐุ่น +1
 -สายตรง
 +อายุ
 -ชาย

‘อา (เพศชาย)’ ba:w, ŋi:, miat, ʔa:w
 ฐุ่น +1
 -สายตรง
 +พ่อ
 -อายุ
 +ชาย

‘อา (เพศหญิง)’ kæ:t, pi:, ʔam, baj, ʔa:
 ฐุ่น +1
 -สายตรง
 +พ่อ
 -อายุ
 -ชาย

‘น้า (เพศชาย)’ Ba:w, ŋi:, miat, na:
 ฐุ่น +1
 -สายตรง
 -พ่อ
 -อายุ
 +ชาย

‘น้า (เพศหญิง)’ kæ:t, pi:, ʔam, baj, na:
 ฐุ่น +1
 -สายตรง
 -พ่อ
 -อายุ
 -ชาย

‘ปู่’ nu:ŋko:ŋ, ko:ŋ, pu:
 ฐุ่น +2
 +พ่อ
 +ชาย

‘ย่า’ mæ:ko:ŋ, ʔe:wko:ŋ, ko:ŋ, ja:
 ฐุ่น +2
 +พ่อ
 -ชาย

‘ตา’ nu:ŋthaw, ʔu:ŋthaw, nu:ŋphu:t, pho:phu:t, ta:
 ฐุ่น +2
 -พ่อ
 +ชาย

‘ยาย’ mæ:thaw, ʔe:wphu:t, ʔe:w mæ:, mæ:phu:t, tja:j
 ฐุ่น +2
 -พ่อ
 -ชาย

‘ทวด’ <i>thuət,thu:t</i> รุ่น +3 และรุ่น +4	‘พี่’ <i>sa:j,ʔx:j</i> รุ่น 0 -สายตรง +อายุ	‘พี่ (เพศชาย)’ <i>ʔa:j</i> รุ่น 0 -สายตรง +อายุ +ชาย
‘พี่ (เพศหญิง)’ <i>ʔx:j</i> รุ่น 0 -สายตรง +อายุ	‘น้อง’ <i>sæ:m,nɔ:ŋ</i> รุ่น 0 -สายตรง -อายุ	‘ลูก’ <i>ka:n,lu:k</i> รุ่น -1 +สายตรง -ชาย
‘หลาน’ <i>caw,la:n</i> รุ่น -1 -สายตรง	‘หลาน’ <i>caw,la:n</i> รุ่น -2 +สายตรง	
‘เหลน’ <i>caw,kaʔmɔ:n,le:n</i> รุ่น -2 -สายตรง	‘เหลน’ <i>caw,kaʔmɔ:n,le:n</i> รุ่น -3 +สายตรง	
‘เหลน’ และ ‘โหล่น’ <i>caw,kaʔmɔ:n,le:n,lo:n</i> รุ่น -3 -สายตรง		
‘เหลน’ และ ‘โหล่น’ <i>caw,kaʔmɔ:n,le:n,lo:n</i> ⁶ รุ่น -4		

จากการระบุรกรงลักษณะข้างต้นจะเห็นได้ว่าคำเรียกญาติแต่ละคำมีองค์ประกอบทางความหมายที่แตกต่างกันออกไป คำเรียกญาติที่เราได้วิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายแล้วสามารถนำมาเสนอให้ชัดเจนขึ้นได้อีกโดยใช้ตาราง 5 มิติ ดังนี้

⁶ ผู้พูดภาษาส่วยบางคนเรียกญาติที่อยู่ในรุ่นอายุ -3 สายข้าง และรุ่น -4 ว่า *le:n* ‘เหลน’ บางคนเรียกว่า *lo:n* ‘โหล่น’

ตารางที่ 1 คำเรียกญาติของผู้พูดชาวส่วย (กฺวย-กวย) ที่มีอายุมาก

รุ่นอายุ	ฝ่ายพ่อ / แม่	อายุ	สายเลือด			
			+ สายเลือด		- สายเลือด	
			+ เพศ		- เพศ	
			+ ชาย	- ชาย	+ ชาย	- ชาย
+ 4			thu:t, thu:at			
+ 3						
+ 2	+ พ่อ		nuʔko:ŋ, ko:ŋ , pu:	ʔe:wko:ŋ, mæ:ko:ŋ, ko:ŋ, ja:	nuʔko:ŋ, ko:ŋ, pu:	ʔe:wko:ŋ, mæ:ko:ŋ, ko:ŋ, ja:
	- พ่อ		nuʔthaw, pho:phu:t, ʔuʔthaw, ta:	ʔe:wme:, mæ:thaw, mæ:phu:t, ja:j	nuʔthaw, pho:phu:t, ʔuʔthaw, ta:	ʔe:wme:, mæ:thaw, mæ:phu:t, ja:j
+ 1	+ พ่อ	+ อายุ	nuʔ, ʔuʔ, pho:	ʔe:w , mæ:	ʔu:ŋ, nuʔphu:t	pa: , mæ:phu:t
		- อายุ			ba:w, ʔi:, miat, ʔa:w	kæt, pi:, baj, ʔam, ʔa:
	- พ่อ	+ อายุ			ʔu:ŋ, nuʔphu:t	pa: , mæ:phu:t
		- อายุ			ba:w, ʔi:, miat, na:	kæt, pi:, baj, ʔam, na:
0		+ อายุ	EGO	sa:j		
		- อายุ		ʔa:j	ʔa:j	
			sæ:m, no:ŋ			
- 1			ka:n , lu:k		caw, lan	
- 2			caw, la:n		caw, kaʔma:n, le:n	
- 3			caw, kaʔma:n , le:n		caw, kaʔma:n , le:n, lo:n	
- 4			caw, kaʔma:n , le:n, lo:n			

ตารางที่ 2 คำเรียกญาติของผู้พูดชาวส่วย (กวย-กวย) ที่มีอายุน้อย

รุ่นอายุ	ฝ่ายพ่อ / แม่	อายุ	สายเลือด			
			+ สายเลือด		- สายเลือด	
			+ เพศ		- เพศ	
			+ ชาย	- ชาย	+ ชาย	- ชาย
+ 4			thu:t, thu:t			
+ 3						
+ 2	+ พ่อ		nu?kw:ŋ . pu:	?e:wkɔ:ŋ . mæ:kw:ŋ ja:	nu?kw:ŋ . pu:	?e:wkɔ:ŋ . mæ:kw:ŋ ja:
	- พ่อ		nu?thaw, nu?phɯ:t, ta:	?e:wphɯ:t, mæ:thaw, ja:j	nu?thaw, nu?phɯ:t, ta:	?e:wphɯ:t, mæ:thaw, ja:j
+ 1	+ พ่อ	+ อายุ	nu? , pho:	?e:w , mæ:	lu:ŋ, nu?phɯ:t	pa: mæ:phɯ:t
		- อายุ			ba:w, miat, ?a:w	kæt, baj, ?am, ?a:
	- พ่อ	+ อายุ			lu:ŋ, nu?phɯ:t	pa: mæ:phɯ:t
		- อายุ			ba:w, miat, na:	kæt, baj, ?am, na:
0		+ อายุ	EGO	sa:j, ?ɔ:j		
				?a:j	?ɔ:j	
		- อายุ		sæ:m, no:ŋ		
- 1			ka:n, lu:k	caw, la:n		
- 2			caw, la:n	le:n		
- 3			le:n	le:n, lo:n		
- 4			le:n, lo:n			

จากการเปรียบเทียบตารางข้อมูลคำเรียกญาติของผู้พูดภาษาส่วย (กวย-กวย) ที่มีอายุมาก และผู้พูดภาษาส่วย (กวย-กวย) ที่มีอายุน้อย ข้างต้น พบว่า คำเรียกญาติของผู้พูดทั้งสองกลุ่มอายุมีระบบที่คล้ายคลึงกัน กล่าวคือ ระบบคำเรียกญาติที่ผู้พูดภาษาส่วยที่มีอายุมากและผู้พูดภาษาส่วยที่มีอายุน้อยใช้มิติแห่งความแตกต่างที่ใช้จำแนกความหมายของคำเรียกญาติ 5 มิติเหมือนกัน ได้แก่ รุ่นอายุ สายเลือด อายุ เพศ และฝ่ายพ่อ/แม่ แต่ผู้พูดภาษาส่วยทั้งสองกลุ่มอายุมีการใช้คำเรียกญาติในจำนวนที่แตกต่างกัน โดยเมื่อพิจารณาคำเรียกญาติของผู้พูดภาษาส่วยข้างต้น จะเห็นได้ว่า มีคำเรียกญาติบางคำซ้ำกัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้คัดเลือกคำเรียกญาติ โดยคำที่ซ้ำกันผู้วิจัยนับเป็น 1 คำ

ผลการคัดเลือกคำ พบว่า ผู้พูดภาษาส่วยที่มีอายุมากใช้คำเรียกญาติจำนวนทั้งหมด 46 คำ ส่วนผู้พูดภาษาส่วยที่มีอายุน้อยใช้คำเรียกญาติจำนวนทั้งหมด 39 คำ

จากข้อมูลคำเรียกญาติของผู้พูดภาษาส่วยที่มีอายุมากและผู้พูดภาษาส่วยที่มีอายุน้อยในตารางที่ 1 และตารางที่ 2 ข้างต้นเป็นที่น่าสังเกตว่า คำเรียกญาติของผู้พูดภาษาส่วย (กฺวย-กวย) บางคำมีรูปคำที่เหมือนกับคำในภาษาเขมรมาตรฐาน ภาษาเขมรสุรินทร์ ภาษาไทยมาตรฐาน ภาษาไทยถิ่นอีสาน และบางคำมีรูปคำที่เป็นการประสมระหว่างคำในภาษาส่วย (กฺวย-กวย) กับภาษาไทยมาตรฐาน

ผู้วิจัยศึกษาคำเรียกญาติในภาษาเขมรมาตรฐาน โดยค้นคว้าข้อมูลจากพจนานุกรม 3 เล่ม ได้แก่ English-Khmer Dictionary ของ Franklin E. Huffman and Im Proum (1978), A Concise Cambodian-English Dictionary ของ Judith M. Jacob (1974) และ พจนานุกรมไทย-เขมร ของกาญจนา นาคสกุล (2548) ส่วนคำเรียกญาติในภาษาเขมรสุรินทร์ ผู้วิจัยศึกษาข้อมูลจากพจนานุกรมเขมร (สุรินทร์) – ไทย - อังกฤษของพะณินธ์ จันทุพันธ์ และชาติชาย พรหมจักรินทร์ (2521) ส่วนคำเรียกญาติในภาษาไทย ผู้วิจัยค้นคว้าข้อมูลคำเรียกญาติภาษาไทยถิ่นอีสาน⁵ จากงานวิจัยของ อนงค์นาฏ นุศาสตร์เลิศ (2549) ค้นคว้าข้อมูลคำเรียกญาติภาษาไทยมาตรฐาน⁶ จากงานของ อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (Prasithrathsint, 2001)

รายละเอียดของคำเรียกญาติที่มีรูปคำที่เหมือนกับคำในภาษาต่างๆ มีดังนี้ คำว่า *thaw.phoː.mæː.luːŋ.paː.ʔaː.naː.noːŋ.luːk.laːn.leːn.loːn.puː* และ *jaː*, มีรูปเหมือนคำในภาษาไทยมาตรฐาน คำว่า *thaw³ phoː³ .mæː³ .luŋ¹ .paː³ .ʔaː¹ .naː⁴ .noːŋ⁴ .luːk³ .laːn³ .leːn⁵ .loːn⁵ .puː²* และ *jaː*, ตามลำดับ และมีรูปเหมือนคำในภาษาไทยถิ่นอีสาน คำว่า *thaw⁶ .phoː⁴ .mæː⁴ .luŋ⁴ .paː³ .ʔaː¹ .naː³ .noːŋ³ .luːk³ .laːn⁵ .leːn⁵ .loːn⁵ .puː²* และ *jaː²* เช่นกัน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงกำหนดคำเรียกญาติในกลุ่มนี้ว่าเป็นคำเรียกญาติที่มาจากภาษาไทยมาตรฐาน อย่างไรก็ตามยังพบว่ามีคำเรียกญาติบางคำ คือ คำว่า

⁵วรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นอีสานมีดังนี้ กลาง = 1 สูงระดับ = 2 สูงตก = 3 สูงขึ้นตก = 4 ต่ำขึ้น = 5 ต่ำระดับ = 6

⁶วรรณยุกต์ในภาษาไทยมาตรฐานมีดังนี้ กลาง = 1 ต่ำระดับ = 2 สูงตก = 3 สูงระดับ = 4 ต่ำขึ้น = 5

⁷คำว่า *ba:w* ผู้วิจัยคาดว่าน่าจะมาจากคำว่า *ba:w¹* 'ป่าว' ในภาษาไทยถิ่นอีสานที่แปลว่า ชายหนุ่ม ซึ่งชาวส่วยนำมาใช้เรียก น้องชายของพ่อหรือแม่ จนปัจจุบันกลายเป็นคำในภาษาส่วย

ba:w⁷, ?a:w, ?a:j และ ?x:j มีรูปเหมือนคำในภาษาไทยถิ่นอีสานเพียงอย่างเดียว คือ คำว่า ba:w, ?a:w, ?a:j และ ?uaj3 ตามลำดับ ดังนั้น สำหรับคำเรียกญาติในกลุ่มนี้ จะเห็นว่าได้รับอิทธิพลจากภาษาไทย ทั้งภาษาไทยมาตรฐาน และภาษาไทยถิ่นอีสาน ดังนั้นผู้วิจัยจึงกำหนดว่าคำเรียกญาติดังกล่าวเป็นคำเรียกญาติที่มาจากภาษาไทย

คำว่า baj มีรูปเหมือนคำในภาษาเขมรสุรินทร์ คำว่า paj นอกจากนี้ยังพบว่า คำเรียกญาติของผู้พูดภาษาส่วย (กวย-กวย) มีรูปคำที่เหมือนทั้งคำในภาษาเขมรมาตรฐาน และคำในภาษาเขมรสุรินทร์ กลุ่มคำดังกล่าว ได้แก่ คำว่า ku:n , caw และ ka?ma:n มีรูปเหมือนคำในภาษาเขมรมาตรฐาน คำว่า koun,cau , และ khmuoy และภาษาเขมรสุรินทร์ คำว่า ko:n , caw และ kamu:j ตามลำดับ จากคำเรียกญาติดังกล่าว แสดงให้เห็นว่า คำเรียกญาติเหล่านี้ น่าจะได้รับอิทธิพลจากภาษาเขมร ดังนั้นผู้วิจัยจึงกำหนดให้เป็นคำเรียกญาติที่มาจากภาษาเขมร

คำว่า thuat , thu:t,ta: , และ ja:j มีรูปเหมือนคำในภาษาไทยมาตรฐาน คำว่า thuat,ta: และ ja:j และภาษาไทยถิ่นอีสาน คือ thuat , ta: และ ja:j มีรูปเหมือนคำในภาษาเขมรมาตรฐาน

คำว่า tuot,ta: และ yi:oy และภาษาเขมรสุรินทร์ คำว่า tu:t , ta: และ jej จากการที่พบว่าคำเรียกญาติทั้ง 4 คำนี้มีรูปเหมือนกับคำทั้งในภาษาเขมรสุรินทร์ และภาษาเขมรมาตรฐาน และในภาษาไทยกรุงเทพฯ ซึ่งอาจเป็นไปได้ว่า ภาษาเขมรอาจได้รับอิทธิพลจากภาษาไทย โดยอาจมีการยืมคำมาจากภาษาไทย หรือ ภาษาไทยอาจได้รับอิทธิพลจากภาษาเขมร ซึ่งอาจยืมคำเรียกญาติเหล่านี้มาจากภาษาเขมร หรือ ทั้งสองภาษาอาจมีการยืมคำซึ่งกันและกันมาช้านาน จนเป็นการยากที่จะสรุปได้อย่างแน่ชัดว่าคำดั้งเดิมเป็นคำในภาษาใดและได้รับอิทธิพลจากภาษาใด ดังนั้นผู้วิจัยจึงเห็นว่า ควรต้องมีการศึกษาเพิ่มเติมต่อไป อย่างไรก็ตามในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยกำหนดให้คำเรียกญาติกลุ่มนี้มาจากคำเรียกญาติที่มาจากภาษาเขมร เนื่องมาจากในอดีตดินแดนทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือในประเทศไทย เคยเป็นดินแดนเขมร (ขอมโบราณ) มาก่อน และภาษาเขมรก็มีอิทธิพลกับภาษาส่วย เพราะชาวส่วยเป็นชนพื้นเมืองดั้งเดิมที่ถูกเขมรปกครอง ดังนั้นชาวส่วยจึงอาจจะได้รับอิทธิพลจากภาษาเขมรซึ่งเคยเป็นภาษาที่มีศักดิ์ศรีในอดีตดังนั้นจึงอาจเป็นไปได้ว่า กลุ่มคำเรียกญาติดังกล่าวได้รับอิทธิพลมาจากภาษาเขมร

กลุ่มคำนอกเหนือจากรายการข้างต้น ผู้วิจัยจัดให้เป็นคำเรียกญาติภาษาส่วย ซึ่งได้แก่ คำว่า

‘พ่อ’ nuʔ, ʔuʔ ‘แม่’ ʔe:w ‘อา หรือ น้า (เพศชาย)’ ni:, miat
 ‘อา หรือ น้า (เพศหญิง)’ kæt, ^๐ pi:, ʔam ‘ปู่’ nuʔko:ŋ ‘ย่า’ ʔe:wko:ŋ
 ‘ปู่ และ ย่า’ ko:ŋ ‘ตา หรือ ลุง’ nuʔphu:t ‘ยาย’ ʔe:wphu:t ‘พี่’ sa:j
 ‘น้อง’ sæ:m

นอกจากนี้ยังพบว่า มีบางคำที่เป็นการประสมระหว่างภาษาส่วย (กฺวย-กวย) กับ ภาษาไทย ดังนี้

‘ย่า’ mæ:ko:ŋ ‘ตา’ nuʔthaw, ʔuʔthaw ‘ยาย’ mæ:thaw
 ‘ตา’ pho:phu:t ‘ยาย’ ʔe:wma:
 ‘ยาย หรือ ป้า’ mæ:phu:t

จากรายละเอียดของคำเรียกญาติดังกล่าว ผู้วิจัยขอสรุปในรูปแบบของตาราง เพื่อให้เห็นว่ากลุ่มผู้พูดที่มีอายุมากและกลุ่มผู้พูดอายุน้อยมีคำเรียกญาติมาจากภาษาใดบ้าง ดังในตารางที่ 3 ดังนี้

^๐คำว่า kæt: จริงๆ แล้วมีความหมายว่า ‘เล็ก’ ในอดีตผู้วิจัยคาดว่าชาวส่วยอาจนำคำนี้มา ต่อท้ายกับคำเรียกญาติอื่นๆ เพื่อบ่งบอกให้ทราบว่าเป็นน้องของพ่อหรือแม่ แต่ในปัจจุบันเหลือแค่คำว่า kæt: ซึ่งมีความหมายกว้างออกโดยสามารถแปลว่า ‘เล็ก’ หรือ ‘น้องของพ่อหรือแม่’ ก็ได้

ตารางที่ 3 คำเรียกญาติลักษณะต่างๆ ของกลุ่มผู้พูดที่มีอายุมากและกลุ่มผู้พูดที่มีอายุน้อย

คำเรียกญาติที่มาจาก	กลุ่มผู้พูดที่มีอายุมาก	กลุ่มผู้พูดที่มีอายุน้อย
ภาษาเขมร	thuat,thu:t,ta:,ja:j, ka:n,caw,ka?mɑ:n,baj	thuat,thu:t,ta:, ja:j,ka:n,caw,baj
ภาษาไทย	pho:, mæ:, lu:ŋ, pa:, ?a:, na:, no:ŋ, lu:k, lam, le:n, lo:n, pu:, ja: ba:w, ?a:w, ?a:j, ?ɔ:ɯj	pho:, mæ:, lu:ŋ, pa:, ?a:, na:, no:ŋ, lu:k, la:n, le:n, lo:n, pu:, ja: ba:w, ?a:w, ?a:j, ?ɔ:ɯj
ภาษาส่วย	nu, ?u?i, ?e:w, ni:,miat, kæ:t, pi:, ?am, nu?kɔ:ŋ, nu?phu:t, ?e:wkɔ:ŋ, kɔ:ŋ, sa:j, sæ:m	nu, ?e:w, miat,kæ:t, ?am,nu?kɔ:ŋ,?e:wkɔ:ŋ, nu?phu:t,?e:wphu:t, sa:j, sæ:m
เป็นคำประสมระหว่างภาษาส่วย (กวย-กวย) กับภาษาไทย	mæ:kɔ:ŋ, nu?thaw, ?u?i?thaw, mæ:thaw, pho:phu:t,?e:wmæ:, mæ:phu:t	mæ:kɔ:ŋ, nu?thaw, mæ:thaw, mæ:phu:t

ปรากฏการณ์ทางภาษาดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยสรุปได้ว่า ผู้พูดภาษาส่วย (กวย-กวย) ที่มีอายุต่างกัน มีการใช้คำเรียกญาติที่สามารถจำแนกได้เป็น 4 ลักษณะ ได้แก่ 1) คำเรียกญาติที่มาจากภาษาเขมร 2) คำเรียกญาติที่มาจากภาษาไทย 3) คำเรียกญาติภาษาส่วย และ 4) คำเรียกญาติที่เป็นคำประสมระหว่างภาษาส่วย (กวย-กวย) กับภาษาไทย

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบข้อมูลคำเรียกญาติจากตารางที่ 1 และตารางที่ 2 ทั้งหมดพบว่า ญาติที่อยู่ในรุ่นอายุ อายุ +1 ขึ้นไปจนถึงรุ่นอายุ +4 รุ่นอายุ 0 และ รุ่นอายุ -1 ลงมาถึงรุ่นอายุ -2 สายตรง พบว่า ผู้พูดทั้งสองกลุ่มอายุ มีการใช้คำเรียกญาติทั้ง 6 ลักษณะปะปนกันไป นอกจากนี้ยังพบว่าผู้พูดภาษาส่วยที่มีอายุมากมีการใช้คำเรียกญาติแตกต่างจากผู้พูดภาษาส่วยที่มีอายุน้อย ดังจะเห็นได้จาก คำเรียกญาติในรุ่นอายุ -2 สายข้าง ลงไปจนถึง รุ่นอายุ -4 กลุ่มผู้พูดที่มีอายุมากมีการใช้คำเรียกญาติที่มาจากภาษาไทยปะปนกับคำเรียกญาติที่มาจากภาษาเขมร ส่วนกลุ่มผู้พูดที่มีอายุ

น้อยมีการใช้คำเรียกญาติที่มาจากภาษาไทยเพียงอย่างเดียวเท่านั้น เนื่องจากกลุ่มผู้พูดที่มีอายุน้อยยังไม่เคยมีลูกหลาน จึงนำคำในภาษาไทยมาใช้ แล้วดัดแปลงเสียงให้เข้ากับภาษาส่วย จนกระทั่งถึงปัจจุบันผู้พูดภาษาส่วยเข้าใจว่าคำดังกล่าวเป็นคำในภาษาส่วยที่มีมาแต่ดั้งเดิม ดังนั้นจากการเปรียบเทียบข้อมูลดังกล่าว แสดงให้เห็นว่า คำเรียกญาติของผู้พูดภาษาส่วยที่มีอายุมากและผู้พูดภาษาส่วยที่มีอายุน้อยต่างได้รับอิทธิพลจากภาษาเขมร และภาษาไทย

สรุป

จากการศึกษาคำเรียกญาติของผู้พูดภาษาส่วย (กฺวย-กฺวย) ที่มีอายุต่างกัน ผลการวิเคราะห์แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า คำเรียกญาติของกลุ่มผู้พูดภาษาส่วยที่มีอายุมากและกลุ่มผู้พูดภาษาส่วยที่มีอายุน้อยมีระบบคำเรียกญาติที่เหมือนกัน กล่าวคือ มีมิติแห่งความแตกต่างที่ใช้จำแนกคำเรียกญาติให้แตกต่างกัน 5 มิติ แต่มีจำนวนของคำที่ใช้ในการเรียกญาติแตกต่างกัน โดยกลุ่มผู้พูดภาษาส่วยที่มีอายุมากมีการใช้คำเรียกญาติทั้งหมด 46 คำ ส่วนกลุ่มผู้พูดภาษาส่วยที่มีอายุน้อยมีการใช้คำเรียกญาติทั้งหมด 39 คำ

เมื่อพิจารณาลักษณะของคำเรียกญาติที่กลุ่มผู้พูดภาษาส่วย (กฺวย-กฺวย) ทั้งสองกลุ่มอายุใช้นั้นก็สามารถจำแนกคำเรียกญาติได้เป็น 4 ลักษณะ ได้แก่ คำเรียกญาติที่มาจากภาษาเขมร คำเรียกญาติที่มาจากภาษาไทย คำเรียกญาติภาษาส่วย และ คำเรียกญาติที่เป็นคำประสมระหว่างภาษาส่วย (กฺวย-กฺวย) กับภาษาไทย และหากพิจารณาคำเรียกญาติที่อยู่ในรุ่นอายุ -2 สายข้าง ลงไปจนถึง รุ่นอายุ -4 พบว่า กลุ่มผู้พูดที่มีอายุมากมีการใช้คำเรียกญาติที่มาจากภาษาไทยปะปนกับคำเรียกญาติที่มาจากภาษาเขมร ส่วนกลุ่มผู้พูดที่มีอายุน้อยมีการใช้คำเรียกญาติที่มาจากภาษาไทยเพียงอย่างเดียว

ทั้งนี้จากคำเรียกญาติของกลุ่มผู้พูดภาษาส่วยที่มีรูปคำเหมือนกับภาษาต่าง ๆ ดังกล่าว แสดงให้เห็นว่า คำเรียกญาติของผู้พูดภาษาส่วยได้รับอิทธิพลจากภาษาเขมร และภาษาไทย โดยคำเรียกญาติของกลุ่มผู้พูดที่มีอายุมาก และกลุ่มผู้พูดที่มีอายุน้อยมีคำที่มาจากภาษาไทยมากที่สุด รองลงมา คือ คำที่มาจากภาษาส่วย และคำที่มาจากภาษาเขมร ตามลำดับ น้อยที่สุด คือ คำที่เป็นคำประสมระหว่างภาษาส่วย (กฺวย-กฺวย) กับภาษาไทย

จากข้อมูลดังกล่าว จะเห็นได้ว่า กลุ่มผู้พูดที่มีอายุมาก และกลุ่มผู้พูดที่มีอายุน้อย ได้รับอิทธิพลจากภาษาไทยมากที่สุด เนื่องจากปัจจุบันกลุ่มผู้พูดที่มีอายุมาก มีการแต่งงานข้ามชาติพันธุ์มากขึ้น กล่าวคือ ชาวส่วยมีการแต่งงานกับชาวไทย ทั้งชาวไทยที่พูดไทยมาตรฐาน หรือ พูดไทยถิ่นอีสานเพิ่มมากขึ้น ซึ่งชาวส่วยจะเปลี่ยนไปใช้ภาษาไทยกับคู่สมรสของตนแทน เพราะคู่สมรสไม่เรียนรู้ และพูดภาษาส่วย เพราะคิดว่าภาษาส่วยนั้นมีศักดิ์ศรีน้อยกว่าภาษาไทยของตน ทำให้ชาวส่วยใช้ภาษาส่วยน้อยลง รวมทั้งเวลาติดต่อกับสถานที่ราชการส่วนใหญ่ ภาษาที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารก็คือ ภาษาไทย ดังนั้นชาวส่วยจึงหันมาให้ความสำคัญกับภาษาไทยมากยิ่งขึ้น ต่อมาเมื่อมีบุตร ชาวส่วยก็มักจะสอนให้ลูกหลานของตนนั้นพูดภาษาไทยที่ตนเองคิดว่ามีศักดิ์ศรี กอปรกับผู้พูดที่มีอายุน้อยใช้ภาษาไทยในชีวิตประจำวันมากขึ้น ทำให้ผู้พูดภาษาส่วยที่มีอายุมาก และผู้พูดภาษาส่วยที่มีอายุน้อยใช้ภาษาส่วยลดลงและจากข้อมูลดังกล่าวยังสามารถบ่งบอกให้เห็นถึง แนวโน้มการเปลี่ยนแปลงของภาษาส่วยที่จะเกิดขึ้นในอนาคตซึ่งการเปลี่ยนแปลงของภาษาส่วยนี้เป็นการเปลี่ยนแปลงทางภาษาที่กำลังดำเนินอยู่ (change in progress) โดยภาษาส่วยจะค่อยๆ เปลี่ยนไปเพราะได้รับอิทธิพลจากภาษาไทย เนื่องจากภาษาส่วยก็มีเพียงแต่ภาษาพูด ไม่มีภาษาเขียน จึงอาจทำให้ภาษาส่วยสูญหายไปได้ง่าย เมื่อผู้พูดภาษาส่วยที่มีอายุมากล้มหายตายจากไป

บรรณานุกรม

- กาญจนา นาคสกุล. **พจนานุกรมไทย-เขมร**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2548
- จิตร ภูมิศักดิ์. **ความเป็นมาของคำสยาม ไทย ลาว และขอม และลักษณะทางสังคมของชื่อชนชาติ**. กรุงเทพฯ: มูลนิธิโครงการตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ สมาคมสังคมศาสตร์แห่งประเทศไทย, 2519.
- ทะฉนัน จันทวรพันธุ์ และ ชชาติชาย พรหมจักรินทร์. **พจนานุกรมเขมร (สุรินทร์)-ไทย-อังกฤษ**. กรุงเทพฯ : โครงการวิจัยภาษาไทยและภาษาพื้นเมืองถิ่นต่าง ๆ สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2521.
- วราภรณ์ ติระ. “คำเรียกญาติของชาวไทยมุสลิมที่มีเชื้อสายต่างกันในกรุงเทพมหานคร”. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545.
- วิภาสรินทร์ ประพันธ์ศิริ. “คำเรียกญาติคำเมือง: การวิเคราะห์ทางอรรถศาสตร์ชาติพันธุ์”. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2535..
- ศศิธร นวเลิศปรีชา. “ระบบคำเรียกญาติภาษาส่วย (กฺวย-กวย) ของผู้พูดที่มีอายุต่างกันในจังหวัดศรีสะเกษ”. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2552.
- ศุภมาศ เอ่งฉ้วน. “คำเรียกญาติภาษาจีนฮกเกี้ยนในภาคใต้ของประเทศไทย และเกาะปีนัง”. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2537
- อนงค์นาฏ นุศาสตร์เลิศ. **คำเรียกญาติภาษาผู้ไท อำเภอยี่งอ จังหวัดกาฬสินธุ์ และภาษาไทยถิ่นอีสาน**. งานวิจัยรายวิชา 2209656 ภาษาศาสตร์ชาติพันธุ์, 2549
- Jacob, Judith M. **A Concise Cambodian-English Dictionary**. London: Oxford University Press, 1974
- Huffman, Franklin E. and Im Proum. **English-Khmer Dictionary**. New Haven and London: Yale University Press, 1977.
- Prasithrathsint, Amara. A Componential Analysis of Kinship Terms in Thai, **Essay in Thai Linguistics**, 261-274. Bangkok: Chulalongkorn University Press, 2001.